

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการ ในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา¹

จิราพร ฐิติ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา เมื่อระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ข้อ 143 การตรวจหรือคัดสำเนาทำให้การของตนในชั้นสอบสวน³ และข้อ 144 การขอทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี⁴ ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีไว้ โดยให้นำหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 17 มาประกอบการพิจารณาด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เป็นบทบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนที่อาจถูกกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพจากกระบวนการยุติธรรม ภายได้หลัก “เปิดเผยเป็นหลักปกปิดเป็นข้อยกเว้น”⁵ ซึ่งปัจจุบันผู้ศึกษาเห็นว่า ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดที่เป็นกฎเกณฑ์หลักในการกำหนดวิธีการและมาตรการให้แก่พนักงานอัยการเพื่อใช้อำนาจออกคำสั่งเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญานั้น ยังเป็นการเปิดโอกาสให้พนักงานอัยการสามารถใช้ดุลพินิจได้อย่างกว้างขวาง ทำให้พนักงานอัยการมักจะใช้ดุลพินิจไม่เปิดเผยข้อมูลเป็นหลักจึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ที่ต้องการให้ประชาชนมีโอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงาน หรือเจ้าหน้าที่รัฐให้มากที่สุดและสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะได้รับทราบข้อมูลข่าวสารและมีส่วนร่วมในการดำเนินคดีตามที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองและคุ้มครอง

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ดันศิริ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ดันศิริ และรองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (วิทยาเขตบางนา)

³ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563, ข้อ 143.

⁴ ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563, ข้อ 144.

⁵ หลักการของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540.

เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ประกอบกับระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรก ปัญหาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา เนื่องจากสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของราชการเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ของรัฐ⁶ สิทธิในการขอทราบข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญาที่อยู่ในชั้นพิจารณาของพนักงานอัยการก็เป็นสิทธิอย่างหนึ่งที่ได้บัญญัติรับรองไว้เช่นเดียวกัน ผู้ศึกษาเห็นว่า การขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญาตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ข้อ 143 ในกรณีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้ว และระเบียบข้อ 144 ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ผู้มีสิทธิยื่นขอตรวจหรือคัดสำเนาเอกสารต่าง ๆ ในสำนวนการสอบสวนไม่ว่าจะเป็นคำให้การของตนในชั้นสอบสวนหรือเอกสารประกอบคำให้การของตนหรือเอกสารอื่น ๆ ในสำนวน รวมทั้งขอให้เปิดเผยความเห็นและคำสั่งในทางคดี พนักงานอัยการก็มักจะเปิดเผยเพียงแต่คำให้การของผู้ยื่นคำขอหรือเอกสารประกอบคำให้การในส่วนของตน ส่วนเอกสารอื่น ๆ ในสำนวนการสอบสวน พนักงานอัยการมักจะปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่สามารถที่จะใช้สิทธิของตนได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากจะต้องขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาอนุญาตว่าจะเปิดเผยหรือไม่ ซึ่งเป็นการส่งผลกระทบต่อผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลยเสียสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอื่น ๆ ในสำนวนคดีอาญา อีกทั้งยังกระทบต่อสิทธิในการตรวจสอบเหตุผลทางคดี อันเป็นการไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ที่มีหลักการว่า เปิดเผยเป็นหลัก ปิดปิดเป็นข้อยกเว้น

ประการที่สอง ปัญหาการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา เนื่องจากการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการนั้น มีความสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นอย่างมาก เพราะอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลย ตลอดจนความเชื่อมั่นของประชาชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การที่กฎหมายให้อำนาจพนักงานอัยการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร แต่ก็ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจ จึงทำให้เกิดปัญหาต่อการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการว่าข้อมูลข่าวสารใดควรเปิดเผยหรือไม่ควรเปิดเผย ผู้ศึกษาเห็นว่า การที่กฎหมายให้พนักงานอัยการสามารถใช้ดุลพินิจในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ในกรณีที่เป็นการขอให้เปิดเผยเอกสารอื่น ๆ ในสำนวนการสอบสวน พนักงานอัยการมักเลือกที่จะใช้ดุลพินิจไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

⁶ สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ, สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : บริษัท สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพ) จำกัด, 2549), หน้า 7.

โดยยึดหลักเกณฑ์ที่กำหนดเป็นข้อยกเว้นมาเป็นหลักในการใช้ดุลพินิจมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลในเอกสารอื่นใด นอกจากคำให้การของผู้ที่ยื่นคำขอ ซึ่งน่าจะเกิดจากการที่เกรงว่าถ้าเปิดเผยไปแล้วความเห็นและคำสั่งที่ตนให้เปิดเผยนั้นอาจเป็นข้อบกพร่องนำมาให้ถูกฟ้องหรือร้องเรียนได้ โดยการที่แจ้งคำสั่งปฏิเสธและแจ้งสิทธิให้ผู้ยื่นคำขอไปดำเนินการอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเพื่อให้มีคำสั่งต่อไป

ประการที่สาม ปัญหาการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ซึ่งปัญหาประการนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการที่ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่เปิดเผยต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 37 วรรคสอง มีการกำหนดให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยให้เป็นที่สุด⁷ แต่หากคณะกรรมการวินิจฉัยฯ มีคำวินิจฉัยให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวแล้วแต่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ก็ไม่มีกฎหมายหรือมีมาตรการใดที่สามารถควบคุมหรือสั่งการให้หน่วยงานของรัฐนั้นปฏิบัติตามคำวินิจฉัยดังกล่าวได้ ผู้ศึกษาเห็นว่า แม้หากตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารจะกำหนดให้ผู้มีสิทธิขอทราบข้อมูลข่าวสารของราชการใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งที่ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลต่อคณะกรรมการวินิจฉัยได้ภายในกำหนดระยะเวลา แต่เมื่อคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญาตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอให้รับทราบ แต่ถ้าหากไม่มีการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว ก็ไม่มีมาตรการหรือกลไกการตรวจสอบ เพื่อที่จะควบคุมสั่งการให้ปฏิบัติตามได้ และที่กำหนดให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเป็นที่สุดท้ายนั้นก็ทำให้ไม่สามารถที่ใช้สิทธิเพื่อขอให้มีการทบทวนคำวินิจฉัยดังกล่าวได้ ทำให้คำวินิจฉัยนั้นไม่ได้รับการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจซึ่งอาจทำให้ขาดความโปร่งใสและการสูญเสียความเชื่อมั่นในระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้นแล้วเพื่อให้การใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญาเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ผู้ศึกษาเห็นว่า ในการขอตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การในชั้นสอบสวน ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 ข้อ 143 วรรคหนึ่ง จากเดิมที่ให้สิทธิแก่ผู้เสียหายหรือจำเลยขอตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การของตนหรือเอกสารประกอบคำให้การของตนในชั้นสอบสวนได้ เมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว เป็นการให้สิทธิ

⁷ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540, มาตรา 37 วรรคสอง.

ในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารแต่สิทธิดังกล่าวกำหนดภายใต้เงื่อนไขว่าต้องมีการยื่นฟ้องคดีแล้ว จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

เดิมข้อ 143 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “เมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว ผู้เสียหายหรือจำเลยย่อมมีสิทธิขอตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การของตนหรือเอกสารประกอบคำให้การของตนในชั้นสอบสวนได้ โดยให้หัวหน้าพนักงานอัยการเป็นผู้พิจารณาอนุญาต”

ขอเสนอแนะข้อ 143 วรรคหนึ่ง แก้เป็น “เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง ก่อนจะยื่นฟ้องหรือเมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว ผู้เสียหายหรือจำเลยย่อมมีสิทธิขอตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การของตนหรือเอกสารประกอบคำให้การของตนในชั้นสอบสวนได้ โดยให้หัวหน้าพนักงานอัยการเป็นผู้พิจารณาอนุญาต ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการคุ้มครองประโยชน์ของผู้กล่าวหา ผู้มีส่วนได้เสีย และการเปิดโอกาสให้จำเลยได้ต่อสู้คดีอย่างเต็มที่”

2. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ผู้ศึกษาเห็นว่า ปัญหาการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการเป็นเหตุที่ทำให้สิทธิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา โดยผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลย รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียไม่สามารถใช้สิทธิได้อย่างแท้จริงในการป้องกันส่วนได้เสียในสิทธิของตนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการว่าจะพิจารณาอนุญาตให้เปิดเผยหรือไม่เปิดเผยข้อมูลตามที่ผู้ขอต้องการทราบตามความประสงค์ จึงควรต้องปรับปรุงแก้ไขระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563 ข้อ 143 (การตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การในชั้นสอบสวน) และข้อ 144 (การขอทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี)

เดิมข้อ 143 วรรคสองและวรรคสาม กำหนดว่า “กรณีที่ผู้เสียหายหรือจำเลยขอตรวจหรือคัดสำเนาเอกสารอื่นๆ ในสำนวนการสอบสวน ให้หัวหน้าพนักงานอัยการพิจารณาตามความเหมาะสมและไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ราชการและผู้อื่น โดยให้นำมาตรา 14 มาตรา 15 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มาพิจารณาประกอบด้วย

ในคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว หากผู้เสียหายหรือจำเลยหรือผู้มีส่วนได้เสียขอตรวจหรือคัดสำเนาเอกสารในสำนวนการสอบสวนคดีนั้น ให้หัวหน้าพนักงานอัยการเป็นผู้พิจารณาอนุญาต”

และเดิมข้อ 144 กำหนดว่า “ในคดีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสียขอทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง สรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดีได้ ให้หัวหน้าพนักงานอัยการเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

กรณีที่ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาขอตรวจหรือคัดสำเนาเอกสารอื่นๆ ในสำนวนการสอบสวน ให้หัวหน้าพนักงานอัยการพิจารณา โดยให้นำความในวรรคสองของข้อ 143 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

กรณีที่มีคำสั่งไม่อนุญาต ให้นำความในวรรคห้าของข้อ 143 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ขอเสนอแนะให้ยกเลิกข้อ 144 และขอเสนอแนะข้อ 143 แก้เป็น “ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาหรือจำเลย รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิขอตรวจหรือคัดสำเนาเอกสารต่าง ๆ ในสำนวนการสอบสวน อันได้แก่ คำให้การของตน ในชั้นสอบสวนและเอกสารประกอบคำให้การของตน รายงานการสอบสวน ความเห็นและคำสั่งของพนักงานอัยการ (อ.ก.4) คำให้การพยาน รวมทั้งเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี ในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีให้พนักงานอัยการพิจารณาดังนี้

หากคดีได้อยู่ในระหว่างการพิจารณามีความเห็นสั่งคดีของพนักงานอัยการหรือกรณีที่ไต่ขึ้นฟ้องต่อศาลแล้วและคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล อาจใช้ดุลพินิจไม่เปิดเผยข้อมูลได้ หากพิจารณาแล้วเห็นว่าหากเปิดเผยแล้วจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้

กรณีที่คดีได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ได้แก่ กรณีที่พนักงานอัยการไต่ขึ้นฟ้องคดีแล้วและคดีถึงที่สุดแล้ว หรือในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้ว หากพิจารณาแล้วเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่หรือกระทบต่อความเป็นอิสระในการสั่งคดีอันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ให้เปิดเผยให้แก่ผู้ยื่นคำขอให้ทราบได้ เว้นแต่ เว้นแต่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลและข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล ได้แก่ ชื่อ นามสกุล ที่อยู่ หมายเลขประจำตัว ประชาชน หมายเลขโทรศัพท์ ชื่อบิดา มารดา และลายมือชื่อของพยานบุคคล รวมทั้งข้อความที่อาจทำให้ทราบได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้ให้ถ้อยคำเป็นพยานที่ปรากฏอยู่ในบันทึกคำให้การให้ปกปิดไว้ แต่ให้ลบ หรือตัดทอนข้อความเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบถึงเนื้อความในเอกสารจนไม่สามารถอ่านเข้าใจได้”

3. ปัญหาการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในสำนวนคดีอาญา ผู้ศึกษาเห็นว่า ภายหลังจากที่คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้มีคำวินิจฉัยแล้ว เพื่อให้มีมาตรการในการบังคับให้หน่วยงานของรัฐปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ซึ่งจะทำให้เกิดความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของหมวด 6 คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

เดิมมาตรา 37 วรรคสอง กำหนดว่า “คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยให้เป็นที่สุด และในการมีคำวินิจฉัยจะมีข้อสังเกตเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีใดตามที่เห็นสมควรก็ได้”

ขอเสนอแนะ มาตรา 37 วรรคสอง แก้เป็น “หากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำวินิจฉัย สามารถส่งเรื่องให้ศาลปกครองพิจารณาได้”

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ. สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน.

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพ) จำกัด, 2549.

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540.

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่า การดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2563.